

Lángoló szerelem

Igaz szerelem

Magelheim Viktória

2018

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Korrektúra: Vörös Eszter

Elérhetetlen, örök szerelem

Régóta szeretnék elfeledni téged.

Tudom, soha nem lehet enyém a te szíved.

Nem adhat az ég ily nagy ajándékot nékem,

Mely bearanyozná múltó földi létem.

Hiába mondja agyam: „Hagyd, nem szeret téged!”

Nem hallgat rá szívem, de ezt te is érzed.

Virágnak megtiltani nem lehet, hogy nyíljon,

Napnak, hogy felkeljen, s este lenyugodjon.

Szívemnek, hogy szeressen, és utánad vágyjon,

Akkor is, ha nem vagy itt, csakis téged lásson.

Így hát sajnos nem tudlak elfeledni téged,

Lehet, szeretni foglak, ameddig csak élek.

Mi a boldogság?

Első gondolatom ébredéskor te vagy.

Nem ismerem okát, maga a sorsom vagy?!

Hallgathatnék én is, de szívem nem hagyja.

Valami mély, őrlő és titkos vágy hajtja.

Végre megtaláltál, és én ráébredtem:

Te vagy szívem vágya, minden boldogsága,

Te vagy lelkem párja és vágyott királya,

Kivel a föld és ég megszűnik, ha látja.

Ha átölelhetlek, oly boldogság tölt el,

Amit a Földön csak kevesek érnek el.

Azon kevesek, kik mindezt átélhetik,

Hiszik, napjaikat tündérekkel töltik.

Tündérország csak álma e földi létnek,

Mert ott az „emberek” boldogságban élnek.

S a szeretett lények ott szivárványt fonnak

Szemsugarából a tündérleányoknak.

Ha a földi világ szép Tündérország lesz,

S ha az ember fő vágya a szeretet lesz,

Akkor én is meglegelhetem boldogságom,

De addig árnyékként élek e világon.

A természet gyógyító erejéről

Régen, mikor együtt voltunk, tudom, hogy szeretted.

Minden szabad pillanatban csak hozzám siettél.

Azóta is gondolok rád, minden egyes percben,

Szívem-lelkem szenved minden külön töltött percben.

Mélabúsan gyönyörködöm nyíló virágokban,

Lombos fákon fütyörésző apró madarakban.

Gerle, fecske, sárgarigó fényes tolla lebben,

Cinke, pinty és nagy fakopáncs hangja ébreszt reggel.

Hét ágra süt a napocska, bárányfelhők szállnak,

A csiklandó napsugárban fellegecskék úsznak.

A természet ily szépsége mély mámorba szédít,

Lágy fuvallat, játszi szellő vágyakozva szólít.

„Indulj, járj a természetben, s kitisztul a lelked,

Bánat járta kis szíved is erősödik néked.

Újra tudsz majd bízni, hinni, magadban és másban,

S szeretettel átölelni társadat a mában.”

Július van, s magam vagyok itthon a nagy csendben.

Gondolatim messze járnak minden egyes percben.

Messze, hol az ég a földet lágyan átöleli,

Tudom, rám a társam ott vár, vágyaival teli.

Hiszem, a jó Isten ott fent csakis igazat lát,

S ha rábírod magad itt lent, szeretve ölel át.

Gondod, bajod mind megoldja a legnagyobb rendben,

S rendel hozzád oly társat, ki segít neked ebben.

Érzem...

Érzem, ahogy két karoddal forrón átöleltél,
Érzem, hogy láng gyúlt benned, mikor hozzám értél.
Szemed, szád ma is mélyen perzseli a testem,
Érzem, minden részünk beleremeg, most is, Lelkem.

Két karoddal lefejtéd rólam ismét a szűk ruhát,
S ujjaiddal érintve dombokon, s hegyeken át
Lassan becserkészed a kívánt táj minden zugát,
S lázasan birtokba véve vad öröm jár át.

Lázad, hullámszik tested a vágytól, a gyönyörtől.
Hullámszik, feszül, s elernyed testünk az örömtől.
Halk, kéjes sikolyok közt eggyé olvad testünk,
Míg a gyönyörök kertjét bejárván elpihenünk.

Hét év

Eltelt hét év, mióta eltűntél, Szívem.

Hét év, mialatt csak gyötrődött lelkem.

Aztán szűnt a fájdalom, üres lett a szívem.

S ha láttalak, újra kínlódtam csak, Lelkem.

Menekültem minden elől, mi csak bántott,

Ám a valóság mindig visszarántott.

Elveszett hitem is csak mélyebbre rántott,

Majd szeretetvágyam újra felrántott.

Felébredt a vágyam a szerelemre,

A mindent elsöprő, édes érzelemre.

Gondjaim átadtam édes Istenünknek,

Aki hozzám adott kulcsot „Szerelmemnek”.

Társamnak, kire vágytam esztendők óta,

Kinek szemét, arcát, látom évek óta.

Kinek selymes hangját hallom hetek óta,

S rezdülését ismerem esztendők óta.

S mióta a világ áll, csak várom őt,